

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 1ο / Τεύχος: 48 Πέμπτη 19η Δεκεμβρίου 2024</p> <p>Νικολάου ἐπ. Μύρων θαυμ/ργοῦ (6η Δεκεμβρίου π. ἡμ.)</p>
---	--	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή Γ' Λουκᾶ

Λουκᾶ κεφ. ιγ' 10-17

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές. Ἴδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἕξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βούν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτώ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Μετάφραση

Ένα Σάββατο δίδασκε ὁ Ἰησοῦς σὲ κάποια συναγωγή. Ἐκεῖ βρισκόταν καὶ μιὰ γυναῖκα, δεκαοχτὼ χρόνια ἄρρωστη ἀπὸ δαιμονικὸ πνεῦμα. Ἦταν κυρτωμένη καὶ δὲν μπορούσε καθόλου νὰ ἰσιώσει τὸ σῶμα της. Ὄταν τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς, τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε: «Γυναῖκα, ἀπαλλάσσεσαι ἀπὸ τὴν ἀρρώστια σου». Ἔβαλε πάνω της τὰ χέρια του καὶ ἀμέσως ἐκείνη ὀρθώθηκε καὶ δόξαζε τὸ Θεό. Ὁ ἀρχισυνάγωγος ὅμως, ἀγανακτισμένος πού ὁ Ἰησοῦς ἔκανε τὴ θεραπεία τὸ Σάββατο, γύρισε στὸ πλήθος καὶ εἶπε: «Υπάρχουν ἕξι μέρες πού ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζεται κανεὶς· μέσα σ' αὐτές, λοιπόν, νὰ ἔρχεστε καὶ νὰ θεραπεύεστε, καὶ ὄχι τὸ Σάββατο». Ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: «Υποκριτὴ! Ὁ καθένας σας δὲ λύνει τὸ βόδι του ἢ τὸ γαῖδούρι του ἀπὸ τὸ παχνὶ τὸ Σάββατο καὶ πάει νὰ τὸ ποτίσει; Κι αὐτὴ, πού εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ὁ σατανὰς τὴν εἶχε δεμένη δεκαοχτὼ χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθεῖ ἀπ' αὐτὰ τὰ δεσμὰ τὸ Σάββατο;» Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ντροπιάζονταν ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί του καὶ ὁ κόσμος χαιρόταν γιὰ ὅλα τὰ θαυμαστὰ πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πρὸς Γαλάτας Παύλου Ἐπιστολὴ Κεφ. Δ' 22-27 (ΑΓΙΑΣ)

Ἀδελφοί, γέγραπται γὰρ ὅτι Ἀβραάμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἓνα ἐκ τῆς παιδίσκης καὶ ἓνα ἐκ τῆς ἐλευθέρης. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης κατὰ σάρκα γεγέννηται, ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρης διὰ τῆς ἐπαγγελίας. Ἄτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα. αὐταὶ γὰρ εἰσι δύο διαθῆκαι, μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἣτις ἐστὶν Ἄγαρ· τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς· ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλήμ ἐλευθέρη ἐστίν, ἣτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν.

Γέγραπται γάρ· εὐφράνθητι στείρα ἢ οὐ τίκτουσα, ρῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Μετάφραση

Λέει δηλαδή ἡ Γραφή πὼς ὁ Ἀβραάμ ἀπέκτησε δύο γιούς, ἕναν ἀπὸ τὴ δούλη κι ἕναν ἀπ’ τὴν ἐλεύθερη γυναῖκα του. Ὁ γιὸς τῆς δοῦλης ὅμως γεννήθηκε σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἐνῶ ὁ γιὸς τῆς ἐλεύθερης σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ. Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ καταλάβουμε σὰν μιὰ εἰκόνα. Οἱ γυναῖκες δηλαδή εἶναι οἱ δύο διαθήκες: ἡ μία στὸ ὄρος Σινᾶ, ποὺ γεννάει δούλους, κι αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀγάρ. Ἡ Ἀγάρ συμβολίζει τὸ ὄρος Σινᾶ στὴν Ἀραβία, κι ἀντιστοιχεῖ στὴν τωρινὴ Ἱερουσαλήμ, ποὺ πραγματικά εἶναι ὑπόδουλη, αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της. Ἀντίθετα, ἡ οὐράνια Ἱερουσαλήμ εἶναι ἐλεύθερη, κι αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα ὅλων μας. Λέει σχετικὰ ἡ Γραφή: «Νὰ χαίρεσαι, στείρα, ἐσὺ ποὺ δὲ γεννᾷς! Φώναξε καὶ κράξε μὲ χαρά, ἐσὺ ποὺ δὲν κοιλοπονᾷς! Γιατὶ εἶναι περισσότερα τῆς διωγμένης τὰ παιδιά παρὰ ἐκείνης ποὺ ἔχει τὸν ἄντρα.

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ αὐτῆς τῆς ἐβδομάδας εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ 17 κεφάλαιο τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου καὶ σὲ αὐτὴ περιγράφεται ἕνα ἀπὸ τὰ θαῦματα τοῦ Κυρίου μας. Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶναι ἡ θεραπεία τῆς συγκύπτουσας γυναικός, μιᾶς γυναίκας δηλαδή ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ἰσιώσει τὸν κορμὸ της καὶ περπατοῦσε συνεχῶς σκυμμένη πρὸς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Κύριός μας συνήθιζε, ὅσο περπατοῦσε ἀκόμα στὴ γῆ, νὰ πηγαίνει τὸ Σάββατο σὲ κάποια συναγωγὴ, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ καὶ νὰ διδάξει. Τὸ Σάββατο, ὅπως γνωρίζουμε, ἦταν ἱερὴ μέρα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, ἀφιερωμένη στὸ Θεό. Μαζὶ μὲ τὸν

ὕπόλοιπο κόσμο πῆγαινε καὶ ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ διδάξει τὸν λαό, νὰ θεραπεύσει τὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματά τους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρει τὸ μήνυμα τοῦ ἐρχομοῦ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Παράλληλα διδάσκει κι ἐμᾶς μὲ τὴν πράξη του αὐτή. Μᾶς διδάσκει νὰ τιμοῦμε κι ἐμεῖς τὴν ἡμέρα ἢ ὅποια εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Κύριο. Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς φυσικὰ αὐτὴ εἶναι ἡ Κυριακή, ἡ ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Σωτῆρος μας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τὴ συμπεριφορὰ μας σὲ αὐτὴ τὴ μέρα. Τὴν Κυριακή, λοιπόν, τιμοῦμε τὸν Κύριο μὲ τὸ νὰ ἔρθουμε στὴν ἐκκλησία, νὰ συμμετέχουμε στὴ Θεία Λειτουργία καὶ νὰ προσευχηθοῦμε ὅλοι μαζί, γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τοὺς ἀδελφούς μας.

Αὐτὸ κάνει καὶ ἡ γυναῖκα τῆς περικοπῆς. Σηκώνεται, γιὰ νὰ πάει στὴ συναγωγή νὰ προσευχηθεῖ καὶ νὰ ἀκούσει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Θὰ μπορούσε σίγουρα νὰ χρησιμοποιήσει τὴν ἀρρώστια της σὰν δικαιολογία. Σίγουρα, ὁ πόνος της εἶναι μεγάλος καὶ ἡ μετακίνηση δύσκολη, ἀλλὰ δὲν πτοεῖται. Εἶναι παράδειγμα πρὸς μίμηση γιὰ ἐμᾶς, πού, ἐνῶ ἔχουμε τὴν υἰεία μας, ἀντὶ νὰ ἐρχόμαστε πρῶτοι στὴν ἐκκλησία, βρίσκουμε συνεχῶς δικαιολογίες γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουμε.

Τὴν ἐπιβράβευση, γιὰ τὴν πίστη καὶ τὸν ἀγῶνα της, τὴ δίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ τὸ πού τὴ βλέπει. Ἡ ἴδια δὲν ζητάει τίποτα. Στὴν πραγματικότητα, δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ κἂν τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, γιατί τὰ μάτια της εἶναι πάντα στραμμένα πρὸς τὸ ἔδαφος. Αὐτὸς, ὅμως, πού γνωρίζει τὴν καρδιά της, τῆς δίνει τὴν ἴαση καὶ τὴ λυτρώνει ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν δαιμόνων πού ἐπὶ δεκαοκτὼ χρόνια τὴ βασάνιζαν.

Μόλις ἔγινε τὸ θαῦμα ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισε νὰ συμβαίνει αὐτὸ πού πολὺ συχνὰ βλέπουμε στὸ Εὐαγγέλιο. Οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ διαχωρίζονται σὲ αὐτοὺς πού ἀκολουθοῦν τὸν Κύριο καὶ σὲ αὐτοὺς πού τὸν ἀρνοῦνται. Στὴ μιὰ μεριά εἶναι ἡ γυναῖκα πού μόλις θεραπεύθηκε μαζί μὲ τὸν λαὸ πού βρίσκεται κοντά. Αὐτοὶ δοξάζουν τὸν Θεὸ γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα πού ἔζησαν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά εἶναι ὁ ἀρχισυνάγωγος μαζί μὲ τοὺς Γραμματεῖς, οἱ ὅποιοι ἀρχίζουν νὰ κατηγοροῦν τὸν Κύριο.

Ἡ δικαιολογία πού χρησιμοποιεῖ ὁ ἀρχισυνάγωγος γιὰ νὰ κατηγορήσει τὸν Κύριο εἶναι ὅτι τὸ θαῦμα ἔγινε ἡμέρα

Σάββατο. Μάλιστα, δὲν τολμάει νὰ μιλήσει ἀπ' εὐθείας στὸν Χριστό, ἀλλὰ μιλάει πρὸς τὸν λαό, λέγοντάς τους νὰ μὴν ἔρχονται γιὰ νὰ θεραπευθοῦν τὸ Σάββατο. Πόσο τυφλοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Πόσο εἶχαν σκοτιστεῖ τὰ ψυχικά τους μάτια ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ὑποκρισία; Βλέπουν ἕνα ὀλοζώντανο θαῦμα καί, ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀρνηθοῦν, ψάχνουν τρόπους νὰ τὸ μειώσουν. Μᾶς φαίνεται ἀδιανόητο, ἐμᾶς πὺ ἀκοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν πιστευαν αὐτὰ πὺ ἔβλεπαν; Κι ὅμως δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο καὶ εἶναι μιὰ παγίδα στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ πέσουμε κι ἐμεῖς.

Τὸ κλειδί γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε τυφλά, ἀλλὰ νὰ ἀγαπᾶμε τὸν Θεό. Ἄν ἀγαπᾶμε τὸν Θεό, θὰ ἀγαπᾶμε καὶ τὸν ἄνθρωπο. Κι ὅταν ἀγαπήσουμε τὸν ἄνθρωπο, τότε θὰ μπορέσουμε νὰ καταλάβουμε καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἐντολές τοῦ Κυρίου εἶναι ἐντολές πὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ ἐμᾶς. Ὅταν βγάλουμε ἀπὸ τὴν ἐξίσωση τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ γίνεται νόμος ἀνθρώπινος.

Αὐτὸ συνέβη καὶ στοὺς Ἰουδαίους. Ἔχασαν τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸν Θεό καὶ ἔτσι ἔχασαν καὶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἄν ἀγαποῦσε ὁ ἀρχισυνάγωγος τὸν πλησίον του, δὲν θὰ παραπονιόταν πὺ ὁ Κύριος γιάτρεψε τὴ γυναῖκα τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ἀντίθετα, θὰ χαιρόταν πὺ ἐλευθερώθηκε μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ἀπὸ τὸ βασανηστήριό της. Δὲν ἀγαπάει ὅμως τὸν πλησίον του, γι' αὐτὸ καί, ἀντὶ νὰ δεῖ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ ὅπως εἶναι πραγματικά, τὸν βλέπει σὰν μιὰ σειρὰ ἀπὸ κανόνες.

Ὅπως εἶπαμε καὶ πρὶν, εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ πέσουμε καὶ ἐμεῖς σὲ αὐτὴ τὴν παγίδα, ὅπως ἔπесαν καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι. Ὅταν ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἐφαρμόζεται χωρὶς ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, χάνει τὸ νόημα του. Γιατί, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Κύριός μας, ὁ νόμος ἔγινε γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸν νόμο. Ἄς εἶμαστε πολὺ προσεκτικοί, λοιπόν, κι ἄς μὴν κάνουμε τοὺς δικαστές, γιατί ὡς ἁμαρτωλοὶ πὺ εἶμαστε, θὰ καταλήξουμε στὶς ἴδιες πλάνες πὺ ἔπесαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Κύριός μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἦρθε στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ ἐμᾶς. Βασανίστηκε καὶ σταυρώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη του

για ἐμᾶς. Μᾶς ἄνοιξε ξανά τις πύλες τοῦ Παραδείσου παρὰ τὴν πτώση μας, ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ ἐμᾶς. Ἄς ξεκινήσουμε, λοιπὸν, κι ἐμεῖς νὰ δείχνουμε τὴν ἀγάπη μας στοὺς συνανθρώπους μας, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ εἴμαστε ὅλοι μαζί με τὸν Κύριό μας στὴν οὐράνιο βασιλεία του. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παρινέσεις Ἁγίων

Οἱ κακοὶ αὐτοκαταστρέφονται

Ὅσο πιὸ πολὺ ἀγριεύουν (οἱ ἀντίπαλοι), τόσο πιὸ βαθιές πληγές προκαλοῦν στὸν ἑαυτό τους, καὶ ἐνῶ ἐσένα δὲν σὲ βλάπτουν στὸ παραμικρό, ὅπως τὰ κύματα δὲν βλάπτουν τὸν βράχο, τοὺς ἑαυτούς τους ὅμως τοὺς διαλύουν καὶ τοὺς κάνουν πιὸ ἀνίσχυρους καὶ συσσωρεύουν ἐναντίον τους πολὺ μεγάλες τιμωρίες.

Τέτοια εἶναι ἡ κακία βλάπτει μόνον ἐκεῖνον ποὺ τὴ γεννάει κάνοντας τὰ πάντα ἄνω-κάτω.

Τίποτε δὲ διαφθείρει τόσο, ὅσο ἡ κακία. Ἀλλά καὶ τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀσθενέστερο ἀπὸ τὸν πονηρό. Μὲ τὰ δικά του ὅπλα καταστρέφεται, ὅπως ἀκριβῶς τὸ σίδηρο ἀπὸ τὴν σκουριὰ καὶ τὸ μαλλὶ ἀπὸ τὸ σκόρο, ἔτσι καὶ ὁ πονηρὸς καταστρέφεται ἀπὸ τὴν κακία. Ὡστε, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τιμωρία, ἡ ἴδια ἡ κακία τιμωρεῖ αὐτὸν ποὺ τὴ διαπράττει.

Ὅποιος κάνει τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, εὐλόγα αὐτὸς πρῶτος καὶ τὸ ἀπολαμβάνει. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς τὸ νερὸ τῆς πηγῆς, καὶ τὸ ἀλμυρὸ καὶ τὸ πόσιμο, γεμίζει τὰ δοχεῖα αὐτῶν ποὺ τὰ φέρνουν, χωρὶς νὰ ἀδειάζει τὴν πηγὴ ποὺ τὸ ἀναβλύζει, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν κακία καὶ τὴν ἀρετῆ, ἀπὸ ὅποιον βγεῖ, αὐτὸν καὶ τὸν εὐχαριστεῖ ἢ τὸν καταστρέφει ἀντίστοιχα.

Όπως ακριβώς ή ἀρετή γίνεται αἰτία σωτηρίας γι' αὐτοὺς ποὺ τὴν ἀσκοῦν, ἔτσι ή κακία γίνεται αἰτία καταστροφῆς και ἀφανισμοῦ.

Ἡ κακία κάνει τὴν ψυχὴ δουλοπρεπῆ

Ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸ σῶμα ή ἀρρώστεια, ὁ πυρετός, ή ὑδρωπικία ή κάτι ἄλλο παρόμοιο, και ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸ σίδηρο ή σκουριά, γιὰ τὸ μαλλί ὁ σκόρος και γιὰ τὸ ξύλο τὸ σαράκι, αὐτό εἶναι γιὰ τὴν ψυχὴ ή κακία. Γιατὶ κάνει τὴν ψυχὴ δουλοπρεπῆ και ἀνάξια ἐνὸς ἐλεύθερου ἀνθρώπου.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κακὸ και τὰ γήϊνα ὁδηγεῖ στὴ δουλεία και στὴν ἀθλιότητα

Τίποτε δὲν εἶναι τόσο μεγάλο κακό, ὅσο μιὰ ἀνάρμοστη ἐπιθυμία ὅταν δε, λέω ἀνάρμοστη, ἐννοῶ τὴν ἐπιθυμία τῆς ἀπολαύσεως και τῆς ἄκαιρης δόξας και τῆς ἐξουσίας και τὴν ἐπιθυμία ὅλων γενικά τῶν πραγμάτων, ποὺ δὲν εἶναι ἀπαραίτητα. Γιατὶ ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ποὺ ζεῖ πλαδαρὴ και ἄτακτη ζωὴ, νομίζει βέβαια πὸς εἶναι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ ὅλους, στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ὁ πιὸ δυστυχισμένος, ἀφοῦ ἄφησε νὰ ἐξουσιάζουν τὴν ψυχὴ του ἐπικίνδυνες κυρίες και τύρρανοι. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἔκανε κουραστικὴ τὴν ἐπίγεια ζωὴ, γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ ἐκείνη τὴ δουλεία τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν και νὰ μᾶς χαρίσει τὴν πραγματικὴ ἐλευθερία.

Ἡ κακία τυφλώνει και πορώνει

Εἶδες τὸν καρπὸ τῆς κακίας; Σβήνει τὸ φῶς τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, τυφλώνονται οἱ λογισμοὶ του, παραδίδεται αἰχμάλωτος στὴν πονηριά. Γιατὶ, ὅπως ακριβῶς ὁ τυφλωμένος πέφτει συνεχῶς στοὺς λάκκους, ἔτσι λοιπὸν και αὐτός, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ μπροστὰ στὰ μάτια του, ζεῖ συνέχεια μέσα στὴν κακία, δὲν ζεῖ ἄλλοτε μὲν με ἀρετὴ, ἄλλοτε δὲ με κακία, ἀλλὰ πάντοτε με κακία, και οὔτε τὴν κόλαση θυμᾶται,

οὔτε τὴ μέλλουσα κρίση, οὔτε τὶς εὐθύνες του ἀλλὰ ἀφοῦ πετάξει ἀπὸ πάνω του ὅλα αὐτὰ τὰ βοηθητικά, ἀκριβῶς ὅπως πετᾶμε τὸ χαλινάρι, παραδίδεται ὅπως ἀκριβῶς πλοῖο χωρὶς σταθερότητα στοὺς ὀρμητικὸς ἀνέμους καὶ τὰ ἄγρια κύματα, χωρὶς νὰ ὑπάρχει κανένας πὸ νὰ καθοδηγεῖ τὴ σκέψη του. Εἶδες τὸν πονηρὸ πῶς τιμωρεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κακία; Γιατί, τὶ ὑπάρχει χειρότερο ἀπὸ ἄλογο χωρὶς χαλινάρι, τὶ δὲ ἀπὸ πλοῖο χωρὶς ἔρμα καὶ σταθερότητα, τὶ δὲ ἀπὸ ἄνθρωπο τυφλό; Ἀλλὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἀθλιότερος εἶναι αὐτὸς πὸ ζεῖ μὲ κακία, πὸ ἔσβησε τὸ φῶς πὸ προέρχεται ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ καὶ παραδόθηκε αἰχμάλωτος στὴν κακία.

Συναξάρι

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος

6 Δεκεμβρίου

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὁ πιὸ γνωστὸς Ἅγιος μετὰ τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἅγιο Γεώργιο. Γεννήθηκε στὰ Πάταρα τῆς Λυκίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μετὰ τοῦ 230 καὶ 250 μ.Χ. Οἱ γονεῖς του, πὸ ἦταν εὐσεβεῖς Χριστιανοί, μὲ πολὺ καλὴ οἰκονομικὴ κατάσταση, πρῶτα φύτεψαν στὴν ψυχὴ του τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ κατόπιν τὸν ἔστειλαν στὸ σχολεῖο.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ μικρὸς περνοῦσε τὶς ἡμέρες του μὲ προσευχὲς καὶ νηστεία. Σύμφωνα μάλιστα μὲ μία παράδοση Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ δὲν θήλαζε, παρὰ μόνο μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου. Ὄταν πέθαναν οἱ γονεῖς του, χρησιμοποίησε τὴν περιουσία πὸ τοῦ ἄφησαν σὲ ἔργα φιλανθρωπίας. Ὁ θεῖος του, πὸ ἦταν Ἀρχιεπίσκοπος Λυκίας, ἐκτίμησε τὶς ἀρετὲς τοῦ Νικολάου καὶ τὸν χειροτόνησε ἱερέα.

Ὁ Ἅγιος βοηθοῦσε πάντα ὅσους εἶχαν ἀνάγκη, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ φανερώσει τὴν βοήθεια ποὺ προσέφερε. Ἀπὸ τὶς πολλὰς ἐλεημοσύνες τοῦ πιὸ γνωστὴ εἶναι ἐκείνη ὅπου βοήθησε κρυφὰ ἕναν πρῶην πλούσιο ποὺ εἶχε βρεθεῖ σὲ τόσο δύσκολη κατάσταση, ὥστε ἀποφάσισε νὰ βάλει τὶς τρεῖς κόρες του σὲ πορνεῖο γιὰ νὰ βγάλουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Ἅγιος, πῆγε κρυφὰ τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ τὸν δεῖ κανεὶς καὶ ἄφησε στὴν πόρτα τοῦ πρῶην πλουσίου ἕνα πουργκὶ μὲ τριακόσια φλουριά. Ὁ πατέρας ὅταν βρῆκε αὐτὸ τὸ ἀπρόσμενο δῶρο εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ φανερώσει τὸν εὐεργέτη, ἐνῶ μὲ αὐτὰ τὰ φλουριά πάντρεψε τὴ μεγαλύτερη κόρη του.

Ὁ Ἅγιος ποὺ εἶδε ὅτι ὁ πατέρας χρησιμοποίησε τὰ φλουριά γιὰ καλὸ σκοπὸ, ἄφησε ἄλλο ἕνα πουργκὶ μὲ τριακόσια πάλι φλουριά στὴν πόρτα του, μὲ τὰ ὁποῖα πάντρεψε καὶ τὴ δεύτερη κόρη. Ὁ πατέρας ἤλπιζε ὅτι ὁ ἄγνωστος ποὺ τὸν βοηθοῦσε θὰ φρόντιζε καὶ γιὰ τὴν τρίτη τοῦ θυγατέρα καὶ ἦταν ἀποφασισμένος τὴν ἐπόμενη φορὰ νὰ δεῖ τὸν εὐεργέτη του. Πράγματι, ὅταν ὁ Ἅγιος εἶδε ὅτι ὁ πατέρας τακτοποίησε καὶ τὴ δεύτερη κόρη, πῆγε πάλι κρυφὰ τὴ νύχτα ν' ἀφήσει ἄλλο ἕνα πουργκὶ μὲ τριακόσια φλουριά ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὁ πατέρας ὅμως ποὺ δὲν κοιμόταν, ἀκολούθησε τὸν Ἅγιο ποὺ ἔτρεχε βιαστικὰ μέσα στὰ σκοτάδια καὶ ὅταν τὸν ἔφτασε καὶ εἶδε ποιὸς ἦταν, ἔπεσε στὰ πόδια του εὐχαριστῶντας τον, ἐνῶ ὁ Ἅγιος τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν πεῖ σὲ κανέναν τίποτα γιὰ ὅσο θὰ ζοῦσε. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα ὁ πατέρας πάντρεψε καὶ τὴν τρίτη κόρη.

Κοντὰ στὰ Πάταρα ἦταν μία μικρὴ πόλη ποὺ τὴν ἔλεγαν Μύρα καὶ ποὺ ἀργότερα ἔγινε πρωτεύουσα τῆς Λυκίας. Ἐκεῖ εἶχε πεθάνει ὁ ἐπίσκοπος καὶ εἶχαν μαζευτεῖ ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς τῆς περιοχῆς γιὰ νὰ ἐκλέξουν νέο ἐπίσκοπο. Καθὼς συνεδρίαζαν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους πρότεινε νὰ προσευχηθοῦν στὸν Θεὸ γιὰ νὰ τοὺς φωτίσει, ὥστε νὰ ἐπιλέξουν τὸν κατάλληλο ἐπίσκοπο. Τὴν ἴδια νύχτα ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι εἶδαν στὸν ὕπνο τους ἕναν ἄγγελο, ποὺ τοὺς εἶπε νὰ ἐπιλέξουν γιὰ νέο ἐπίσκοπο ἐκείνον ποὺ θὰ μπεῖ πρῶτος τὸ ἐπόμενο πρωὶ στὴν ἐκκλησία. Ὁ πρῶτος ποὺ μπῆκε στὸν Ναὸ ἦταν ὁ Ἅγιος Νικόλαος καὶ ἔτσι χειροτονήθηκε Ἀρχιεπίσκοπος

Μύρων. Ὡς ἀρχιερέας ἵδρυσε φτωχοκομεῖο, ξενῶνα, νοσοκομεῖο ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἰδρύματα.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Μαξιμιανός, ὁ Ἅγιος συνελήφθη καὶ ἔμεινε στὴ φυλακὴ γιὰ ἕξι χρόνια, ὑπομένοντας πολλὰ βασανιστήρια πὺ γέμισαν τὸ σῶμα του πληγές. Εἶδε ὅμως μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸν Χριστὸ νὰ τὸν θεραπεύει καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνει. Ὄταν αὐτοκράτορας ἔγινε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὅλοι οἱ Χριστιανοί. Ἔτσι, ὁ Ἅγιος ἐπέστρεψε στὸν ἐπίσκοπικό του θρόνο συνεχίζοντας τὸ θεάρεστο ἔργο του.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ μεγάλη ἀναστάτωση ἐπικράτησε στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν κακοδοξία ἐνὸς μορφωμένου, μὲ ρητορικὴ ἰκανότητα, διάκου ὀνόματι Ἄρειος, ὁ ὁποῖος ὑποστήριξε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Θεός, ἀλλὰ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ εἶχε καταφέρει νὰ πάρει μὲ τὸ μέρος του ἀρκετοὺς ἀρχιερεῖς. Τότε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος γιὰ νὰ σταματήσει αὐτὴ ἢ σύγχυση μέσα στὴν Ἐκκλησία, συγκάλεσε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὸ 325 μ.Χ. τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν τριακόσιοι δέκα ὀκτῶ Πατέρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ ἄλλοι καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος. Στὴ σύνοδο αὐτὴ ἦταν πὺ ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ἔκανε τὸ γνωστὸ θαῦμα μὲ τὸ κεραμῖδι, τὸ ὁποῖο χωρίστηκε στὰ τρία, χῶμα, νερὸ καὶ φωτιά, ἀποδεικνύοντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ (Πατὴρ-Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα).

Ὁ Ἄρειος ὅμως, κυριευμένος ἀπὸ ἄμετρο ἐγωισμό, δὲν πείστηκε καὶ μάλιστα ὑποστήριξε ὅτι τὸ θαῦμα μὲ τὸ κεραμῖδι ἦταν ἀποτέλεσμα δαιμονικῆς ἐνέργειας, προκαλῶντας τὴν ἀγανάκτηση τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα δυνατὸ ράπισμα. Ὁ Ἄρειος διαμαρτυρήθηκε στὸν αὐτοκράτορα καὶ ἐκεῖνος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ φυλακιστεῖ ὁ Ἅγιος μέχρι νὰ τελειώσει ἡ Σύνοδος. Τὴ νύχτα ἐφανίστηκαν στὸ κελὶ τοῦ Ἁγίου, μέσα σὲ ἄσπρο σύννεφο, ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία καὶ τὸν ρώτησαν γιὰ τὸν ἔβαλαν στὴν φυλακὴ. Ὁ Ἅγιος ἀπάντησε

ὅτι φυλακίστηκε γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν πίστη του στὸν Χριστό.

Ὁ Χριστὸς τότε τὸν ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ του καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα Εὐαγγέλιο, ἐνῶ ἡ Παναγία του ἔδωσε τὸ ὠμοφόριο τοῦ Ἀρχιερέα, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τότε καθιερώθηκε νὰ φοροῦν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τοῦ πῆγαν νερὸ καὶ φαγητὸ στὸ κελί του, τὸν εἶδαν νὰ διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἐξιστόρησε τὴν ὀπτασία πού εἶχε καὶ ὅλοι μαζί δόξασαν τὸν Θεό. Ὅταν ἡ Σύνοδος ἔληξε μὲ τὴν καταδίκη τοῦ Ἀρείου ὡς αἰρετικοῦ, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐπέστρεψε στὴν ἐπισκοπὴ του στὰ Μύρα.

Σὲ ἡλικία περίπου ἑκατὸ ἐτῶν ἀρρώστησε καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο κοιμήθηκε. Λίγο πρὶν τὴν κοίμησή του καὶ ἐνῶ προσευχόταν, σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶδε Ἀγγέλους πού ἔρχονταν γιὰ νὰ παραλάβουν τὴν ψυχὴ του.

Ἡ Ἐκκλησία τὸν ἔχει κατατάξει μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων Ἀγίων καὶ τοῦ ἔχει ἀφιερῶσει τὴν Πέμπτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας.

Ἐπειδὴ πολλὰ ἀπὸ τὰ θαύματα πού ἔχει ἐπιτελέσει, καὶ συνεχίζει νὰ ἐπιτελεῖ, ὁ Ἅγιος ἔχουν σχέση μὲ τὴ θάλασσα, θεωρεῖται προστάτης τῶν ναυτικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ καὶ γι' αὐτὸ ὅλα τὰ πλοῖα φέρουν τὴν εἰκόνα του. Ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ναοὶ ἀφιερωμένοι στὸ ὄνομά του, ἐνῶ ἡ μνήμη του ἐορτάζεται πανηγυρικὰ στὶς ἑξὶ Δεκεμβρίου.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Ἐάν θέλετε νά λαμβάνετε δωρεάν στό e-mail σας το ἠλεκτρονικό περιοδικό
«Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε νά στείλετε στήν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τα στοιχεία σας.**

Ὄνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

